

מונולוג של ח"כ מיכה רייסר

שאינו שב מדי יום-יומיים אל חיקי מישפחתי? יש לי מישפחה; מבלי לפגוע בכבודו של ראשוני לציון (מקום מגוריו של רייסר). הסיבה היחידה שנשארת לגור שם היא הילדים; אחרת הייתי עובר לגור בתל-אביב. התגרשתי לפני שלוש שנים. לי ולחנה יש גירושין יפסי-יחסית. אני יכול לראות — ורואה — את הילדים מתי שאני רוצה. אני לא מאמין במושג „גירושין מאושרים“ אבל אם יש רבר כזה — זה

חולים לחשוכי-מרפא. אולי באמת בגלל מצבה מיהרתי להתחתן, אבל אני לא מצטער עלייך. חיינו ביחד 13 שנים. איך זה להיות הגרוש היחיד בכנסת? אני רגיל להיות יחיד. בתור ג'ינג'י, אין לי כל בעיה להיות יחיד ומיוחד. גם בכיתה-הספר הייתי יחיד; גם ג'ינג'י, גם אוהד בית-”רתל-אביב וגם חרותניקי! יש לך — להיות הגרוש היחיד — גם יתרונות וגם חסרונות. אני חושב שאני רצי מזליה לשמור על חיי הפר

ליטית שבתוכה אני פועל. המערכת הזאת עומדת לפני בעיה רצינית, ואני מעריך שאם לא ייעשה שינוי לכיוון המימשל האמריקאי — לא נוכל להתמודד עם בעיותינו. מכיוון שאני פוליטיקאי משופשף, איני צופה שינוי כזה בעתיד הנראה לעין. לכן אני ב„חושבים“. ביחוד לאור מה שקורה לי בחודשים האחרונים. אני מרגיש שמחכים לי מכל עבר בפניה. אני גם מבין שפוליטיקאי חייב להיות בכותרות. יש לך גם צדדים

לא פעם אני מתעורר לאחרונה. עוצר ושואל את עצמי: „לאן אתה רץ? מה אתה בדיוק עושה?“ זאת הטראומה שלי. למרות שהשי קעתי 15 שנים בפוליטיקה, ובניתי עצמי מלמטה — אינני חושב שאלך לאיבוד אם אאלץ לפרוש, חסודחלילה, מהחיים הפוליטיים. ברור שלא הייתי רוצה זאת, אבל בחודשים האחרונים אני עושה עם עצמי חשבונות-נפש: האם כל זה כדאי? כשאתה נדרש לשלם מחיר כבד

דיכונותיו של

יתום ג'ינג'י

אנחנו יש לי שלושה ילדים: אלון בן 15 וחצי שהוא קוסם בתחביבו, ואיילת ושרון, שהן תאומות בנות 13 וחצי. הבנות דומות חיצונית יותר לי, ואילו הבן דומה במובן זה יותר לאמו.

טיים. ולא? מי שיוצאת איתי — לוקחת סיכון. לפעמים קורים עם זה כל מיני קוריוזים. כותבים על מערכות-יחסים שאבר עליהן הכלה. איך זה להיות חברה-הכנסת היחיד

לדוגמה? אני חבר בוועדה-התרי-בתי-החינוך של הכנסת. מיוזמתי. ויתרתי על פעילות. האם הייתי מתחיל כיום את הקרי יירה שלי מחדש? אוהו, אני מניח שהייתי משנה דברים. המון דברים:

נעימים: למשל, כשמוזהים אותך בר-חוב. באחרונה למדתי גם להיידך את החיידך המיקצועי-מעושה. מאוד-מאוד השתנית לאחרונה. הר-רדתי פעילות בתחומים מסויימים. התפטרתי מתפקידים יוקרתיים.

יותר ויותר — ואני כפירוש נפגע. כמו יצור אנושי אחר. מעיתונות סנסציונית ושיטחית — ולעומת זאת, חלומותיך הולכים ומתרחקים... מהו חלומי הגדול? החלום אינו קשור בי אישית, אלא במערכת הפו-

ילד ג'ינג'י

בחלל ניתן להגדיר אותי כסלף-מיידים. נולדתי בתל-אביב ב-1946. התחנכתי בבית-חינוך-צפון של זרם-העובדים.

אבי היה מנהל בבית-חרושת לטקס-סטיל. אמי — עקרת-בית. שניהם נפ-טרו זמן. הזקן שלי הוא מאז שאמי נפטרה. לאות אבל. מובן שמאז הוא (הזקן) עבר שינויים...

הייתי ילד ג'ינג'י. להיות ילד ג'ינג'י, זה כיף כשאתה חזק ואתה מנהיג. כשאתה חלש — אולי זה פחות נחמד. אני, לשימחתי, שייך לסוג הראשון. היתה לי ילדות מאושרת. גרנו ברחוב הירקון, ליד שכונת מחלול. הבית שלנו היה לאומי. קראו אצלנו את העיתון חרות. על המדף בספרייה ניצבו ספרים כמו המרד של מנחם בגין, משפט קסטנר של שלום רוזנפלד.

בצבא נהייתי תחילה חובש קרבי, ואחרייך — סמל מירפאה. את התקופה שאחרי שרותי הצבאי אני זוכר כפרוטוטו עד עצם היום הזה.

היה אז המיתון הקשה (1966). חיפשתי עבודה במשך יותר משיבועה חודשים, כל עבודה שהיא, ולא מצאתי. אז אולי עוצב התחביב המרכזי שלי — אנשים. אני זוכר איך הייתי מתרוצץ ברגל בתל-אביב — ואצלי זאת בעיה, בגלל הרגישות הרבה שלי לשמש — מפני שחבל היה לי על מחיר כרטיסי האוטובוס. היה לי קשה, הרגשה נורא לא סימפאטית. לא התייאשתי. מפני שהייתי צעיר. זאת בהחלט תקופה שעיצבה אותי.

הרבר שעיצב אותי היה המוות המוקדם של הוריי. אבי נפטר כשהייתי בגיל 17. רק אז הפכתי לתלמיד מצטיין. הרגשתי אחריות, בגרות. אחר כך חלתה אמי בסרטן. היא סבלה במשך שנתיים. טיפולתי בה לבד. אחי המכונגר ממני שהה אז בארצות-הברית. הוא השלים שם את תואר מ"א בהנדסה. הוא אומנם שלח לי סכומי-כסף שהצליח לחסוך — אם כי היה תפרן באותה תקופה — אבל למעשה נפל העול עליי.

אחרי שאמי נפטרה, הלכתי ללמוד באוניברסיטה, והתחתנתי עם חנה. הכרתי אותה. כשאמי היתה בבית-

רייסר כמארגן ועידת-חרות. מי.לוא. ליבנת ואיתן חשדו שאני סוכן שתול...

רייסר עם לימור ליבנת. נולדתי בשכונת-מחלול...

רייסר בהנחה. חיפשתי עבודה במשך יותר משיבועה חודשים. כל עבודה!